

— Древни богине на праотците ми, извика Арбакъ като пригърташе стълпа и издигаше очи къмъ лежащия на него образъ; отбрани твоя избраний, искажи мщеніето си противъ ничтожния друговѣрецъ който светотатствено оскверняха храмоветъ и напада на служителтъ ти.

Когато той са моляше и говоряше тъй, неподвижнѣ и исполнски черты на богинята са видѣхъ като оживѣлы; отъ черния мраморъ като презъ тънко було са раздаваше пламкъ червенъ като на живы вждени, и главата на Изида освѣтена на около отъ молния ще мыслишь че тя бѣше огнище на молни; очитѣ ѝ са обрнѣхъ на огнени кълба и са въртяхъ като че стрѣляхъ противъ лицето на гърка смъртоносенъ гнѣвъ. Оплашенъ и обнетъ отъ ужасъ поради таинственото и нечаяно изпълненіе на молбата на противника, несвободенъ отъ наследственнѣ предразсѣдци на отечеството си, Главкъ прибѣди шомъ видѣ чудовищното и страшно оживяване на мрамора, колѣнитѣ му са подкосихъ; той останъ видѣнъ отъ религиозенъ и панпческій страхъ смутенъ и смаянъ срѣщу Арбака, който не му даде време да са свѣсти.

Изѣдохъ та злодѣю! извика громогласно Арбакъ, като са хвърли на Главка. Всесплнната богиня иска да та принесѣ жертва за умлостивеніе.

Гъркътъ обнетъ отъ суевѣренъ страхъ, изгуби равновѣсіето си, мраморътъ бѣше гладкъ като кристалъ, хлѣзѣхъ са и паднѣ. Арбакъ стапи съ кракъ на гърдитѣ му, но Аппидъ като познаваше отъ свещенническото званіе и отъ характера на Арбака че не трѣба да вѣрва въ никое чудодѣйствіе, той не са оплани като другаря си, той са впуснѣ и ножтъ му блѣснѣ; предусмотрителнѣтъ египтянинъ олуви обрѣжената му рѣка и съ искусна и страшна смѣлость отне ножа отъ рѣката на свещеника; съ силенъ ударъ той го прострѣ на земята, и изпълненъ отъ радостъ замахнѣ съ ножа готовъ да прободѣ Главка, който гледаше неизбежната си сѣдба съ неподвижны и мрачны очи и съ гнѣвъ на навѣтъ гладиаторъ. Но въ страшната онѣзи минута внезапно потрепера земята и въ стремителното си и бързо движеніе донгра патѣтъ подъ краката имъ. Нѣкой демонъ присѣтствуваще тамъ по силенъ отъ египетскій демонъ; една безкрайна смъртоносна сила събори въ мигъ лукавствата и коварствата на злодѣя; страшна една сила са подигнѣ колтo, раздрази демона на землетресеніето и подигра и магіята и кознитѣ и злодѣйството на чловѣческата умраза. Като Титанъ, като са съборихъ горитѣ, са подигаше отъ вѣченъ стѣнъ гигантското бѣдствіе